

A Tizedik Zászlóháború előzményei

TÖRTÉNELEM

P.sz. 2942-ben a Vörös Hadurak nagymúltú szövetsége csaknem felbomlott egy kínos incidens miatt.

Gianagi bányászok új tárnákat szerettek volna nyitni a Myraion-hegy oldalában húzódó vasérctelérek fölött. Arról senki sem tudott, hogy a fenyvesekben egy népes elf szekta él: Narmiraen szerafistái, híveik gyülekezetével. Ezek a nekivadult elfek minden figyelmeztetés nélkül lerohanták a gyanútlan bányászcsapatot, amely éppen a terep megtisztításával foglalatoskodott, minimális katonai biztosítás mellett. Néhányukat azonnal megölték, a többséget azonban élve kerítették kézre. Másnap éjjel valamennyi foglyukat elevenen kettéfűrészelték, illetve baltával széthasogatták, s vérükkel megöntözték a kivágott fák tuskóit. Egyetlen fiatal favágót hagytak csupán életben, akinek mindkét karját könyékből lecsapták, s azzal az üzenettel küldték vissza Hartingba, hogy többé senki ne merészelje háborgatni őket.

A bányagróf éktelen haragra gerjedt a szörnyűséges eseten, azt azonban sejtette, hogy az erdőbe hiába küldene katonákat az elfek ellen. Ezért hadmérnökeivel körülásatta a kérdéses területet, majd rágyújtotta a szektára a fenyvest. Az elfek többsége tűzhalált halt, a szerafistáknak és néhány hívüknek azonban sikerült Haonwellbe menekülniük, ahol Synn Erianban rejtőztek el, Delmard herceg hallgatóságos beleegyezésével. A hartingi bányagróf vérdíjat tűzött ki a fejükre, méghozzá olyan csábító

összegűt, hogy nemcsak a harciasabb ereni nemesek és az aun trófeavadászok kaptak az alkalmon, hanem a hírhedt Suttogók is. A pénzvágó kalandorok három hónap múlva minden szekttag fejét beszolgáltatták, sajnos azonban huszonkét olyan elfével együtt, aki legfeljebb a bűjtatásukban volt bűnrészes, vagy éppenséggel semmit sem tudott az egész ügyről. Synn Erian forrongott, az uralkodó herceg roppant kínos helyzetbe került.

A haonwelli elfek az elkövetkező napokban meggyilkolták a Suttogók néhány serakját, meg egy-két hetyke ereni nemesúrfit, köztük egy teljesen ártatlan ficsúrt meg egy dúsgazdag erv család elsőszülöttjét. A városi alvilágban szabályszerű háború tört ki, a gyászba borult ereni famíliák vérbosszút hirdettek, többen közülük az Eretnek Klánok segítségével folyamodtak. Gianagból ekkor már hanyatt-homlok menekült mindenki, akinek akár egy cseppnyi elf vér is csörgedezett az ereiben, mert a lemészárolt bányászok feldühödött hozzátartozói rájuk gyűjtötták a házukat és kovácspörölllyel verték agyon őket.

Az alvilági háborúban természetesen mindkét fél okozott károkat a haonwelli polgároknak, a Suttogók azonban ügyes hazugságok és féligazságok terjesztésével elhitették a közvéleménnyel, hogy ezekért kizárólag az elfek felelősek. A piactéri demagógok által feltüzelt

tömeg botokkal és fáklyákkal felszerelve gyülekezett Synn Erian kapuinál. Delmard herceg megkísérelte útjukat állni, mivel azonban visszariadt tőle, hogy páncélos lovagjait a gyatrán felfegyverzett nép ellen vezényelje, próbálkozása kudarcra jutott, egyszerűen félresöpörték.

Synn Erian lakóinak nagy része a környező erdőkbe menekült, otthonaikat azonban felégették, Narmiraen szentélyeit pedig meggyalázták. Az elf közösség egyik elöljárója, egy bölcs és méltóságteljes aggastyán, karba font kézzel várta a csőcseléket a főutca közepén, és megvető arckifejezéssel, mukkanás nélkül tűrte, hogy agyonverjék. Ez a bölcs Észak legidősebb luminatarja volt.

Eligor herceg ekkor már lóhalálában vágatott Haonwell felé, hogy személyes tekintélyének latba vetésével helyreállítsa a rendet: végül fertályóra késéssel érkezett. Sikertelenül megakadályoznia, hogy a lázongás eszeveszett hajtóvadászatba csapjon át, majd azonnal a Tükrök Házába sietett, hogy érintkezésbe lépjen Sirenar uraival. A luminatar halálát azonban nem lehetett meg nem történné tenni. A tükrök némák maradtak, és másnap tucatszámra keltek át a hercegségek határán a sirenari szent gyilkosok.

Ezt követően harminchat óra leforgása alatt kipusztult néhány portyázó aun nemzetség, előkelő erva család és kétes hírű alvilági testvériség, továbbá az Eretnek Klánok egyike. Amennyire így utólag meg lehet ítélni, a szent gyilkosok ügyeltek rá, hogy csak azokat küldjék a halálba, akik valóban bűnösök; a nyomukban járó fanatikus Mallior-sekták azonban már kevésbé. Az ő acéljuktól pusztult el a hartingi bányagróf, több hadmérnöke, számos asszony és kisgyermek Eren várkastélyaiban, valamint a boldogtalan Delmard herceg.

Eligor tudta, hogy a szerafista szektáknak nem Sirenar parancsol, és még mindig habozott a hadüzenettel; a hadmérnökök között azonban törpék is voltak, s halálhíruket hallván az ifjú Toroff Oggiban felülkerekedett a Homálytestvér. Mindkettejük követe egyszerre érkezett III. Aliardhoz, Gianag hercegéhez; az egyik békére és higgadságra intette, a másik véres bosszúra ösztökélte. Aliardnak igazából választása sem volt, mert a meggyilkolt bányagróf alattvalói már javában fegyverkeztek; pártjukra állott a Tafear család is,

tűzköppő csöveket és kerékre szerelt naftavetőket osztogatott a keménykötésű hegylakóknak, hogy Sirenar erdős gyepűi ellen fordítsák őket.

Ezekben a napokban hajszálon múltott csupán, hogy Vörös Hadúr támadjon Vörös Hadúr ellen; s ki tudja, milyen fordulatot vett volna Észak-Ynev történelme, ha ez valóban bekövetkezik. A sors azonban, mindenki számára váratlanul, közbeszólt. Három abasziszi hercegek kapitány – a Tengermellék, Nyktalos és Rak Narval urai – egyesített flottájukkal lerohanták Tiadlan partvidékét, szinte órák alatt elfoglalták a kikötővárosokat, s erőltetett menetben tizenkét mérföldet nyomultak előre a szárazföld belsejébe. A hirtelen támadás Toront is meglepte, Shín tartomány regitor imperialisa kénytelen volt maga is hadba vetni csapatait Tiadlan ellen, nehogy megbízhatatlan szövetségesei túlságosan nagy teret nyerjenek. A kétfelől szorongatott hármaskirályság kétségbeesve kért segítséget északi harcostársaitól. Kitért a tizedik zászlóháború.

A hercegek kapitányok merész húzását a historikusok többsége örült politikai vakságnak tartja. Hisz nem akadályozták-e meg ezzel, hogy ősi ellenségeik belháborúba bonyolódva meggyengítsék vagy akár fel is morzsolják egymást? Nem szalasztották-e el a tálcán kínálkozó alkalmat a végső győzelemre?

Ez kétségtelen tény. Ha azonban jobban belegondolunk, a háború kirobbantásával a három tengeri fejedelem egyszersmind meggátolta az egyetlen olyan észak-ynevi szövetségi rendszer széthullását is, amely hosszú távon ellensúlyt képezhet a sötét Toron nyomasztó hatalmi fölényével szemben.

Egyes történészek tehát – szöges ellentétben kutatótársaikkal – éppenséggel messzire tekintő politikai lángelméknek tartják őket.

2008.04.09.

Szerző: Raoul Renier

Forrás: DV Fórum, Megjelenések téma,

210. hozzászólás

Szerkesztette: Magyar Gergel